

Галина Білик

МИТЕЦЬ У ВИМІРІ “ДВОХ СВОБОД”: НЕЗАЛЕЖНОСТІ І ЗАЛЕЖНОСТІ

Полтавське письменство в особі Олени Гаран

Олена ГАРАН – поетка, редактор, очільниця Полтавської обласної організації Національної спілки письменників України. Народилася 5 вересня 1977 року в Полтаві, закінчила природничий факультет Полтавського державного педагогічного інституту імені В. Г. Короленка (1999), за фахом – учитель біології. У 1999–2003 роках працювала педагогом, із 2004-го – у Спілці письменників.

Ще в шкільні роки захопилася літературною творчістю, писала вірші, прозу. Під час навчання у виші почала відвідувати літературну студію “Полтавські джерела” при ПОО НСПУ, познайомилася з багатьма глибокими й талановитими митцями слова, під їх впливом вигранювала образність, техніку, стиль свого вірша, почала активніше писати українською.

Дипломантка Міжнародного конкурсу краєвих творів молодих українських літераторів “Гранослов – 2000”, учасниця кількох Всеукраїнських нарад і семінарів молодих письменників. Організатор і представник літературного гурту “Знак чотирьох”, мистецького об’єднання “Сходи”.

Друкувалася в колективних збірниках “Гранослов – 2000–2001” (Київ, 2002), “Болотні вогні” (Полтава, 2002; друге видання – Київ, 2004), “Привітання життя 2000–2002” (Львів, 2003), “Острови” (Полтава, 2007), в обласних та всеукраїнських періодичних виданнях.

Авторка двох поетичних збірок: “Солом’яний кінь” (2002) та “Непрочитані сни” (2009).

2002 року була прийнята до НСПУ, від 7 квітня 2005 року очолює її полтавський осередок. Ініціатор багатьох літературно-мистецьких акцій і творчих конкурсів у Полтаві та області. Редактор-упорядник низки художніх видань, член редакційної ради наукового, літературно-художнього альманаху “Рідний край”, літературного журналу для дітей і юнацтва “Діє-слово”.

Лауреатка обласної премії імені І. П. Котляревського (2009), літературної премії НСПУ “Благовіст” (2010). Твори Олени Гаран рекомендовані до шкільного вивчення з теми “Література рідного краю”.

Наша розмова з письменницею стосувалася і сокровенного – джерел та природи натхнення, інших таємниць творчості, естетики художнього слова, і буденного – проблем життя-буття сучасного українського літератора.

– Із митцем найперше хочеться поспілкуватися про справи творчі і, може, якоюсь мірою відхилити завісу таємничості від процесу з’яви художніх речей, доступного далеко не кожному, торкнутися загадки таланту. У Ваших віршах, пані Олено, і читач, і критик, у чому я не раз переконувалася, обов’язково відмічають такі два моменти, як природа і природність. То, можливо, перше – це те, що найбільше надихає на творчість? І що для Вас означає бути природною в текстах, чи взагалі замислюєтеся над цим?

– Я дотримуюся тієї думки, що за письменника найкраще промовляють його книги. Тож коли читачі або критики щось побачили в моїх віршах, – це дуже схоже на правду. І те, що Ви сказали про природу й природність, надзвичайно влучно. Я в природі почувуюся комфортно від самого народження, вона мені близька і цікава (не випадково спеціальну освіту здобула саме в цій галузі). Зрештою, хто не був зачарований краєвидами Полтавщини!.. Природа виповнює наше буття, допомагає відчутти його красу й усвідомити

ти тендітність. Безумовно, спілкування з нею підносить людину й може надихати на творчість. Особисто я не відмежую себе від природи: світ і людина – єдине ціле, тому й мислю в текстах її образами, бо вони – мої образи. А коли відчуваю гостру потребу підживитися духовно, – тут мій рятунок коні... А тепер щодо природності. У роботі на посаді голови полтавського осередку Спілки я намагаюся все робити правильно – так, як потрібно для досягнення оптимального результату, щоб це було цінним для широкого кола. А вже у творчості – так, як мені подобається. І, звісно, потім радію, коли знаходяться споріднені душі, яким імponує моя творчість. Перефразовуючи Мішеля де Монтеня, скажу: “Зміст моєї книги – я сама”. Мої твори – це я.

– Талант, мов пелена, огортає митця, робить його особливим, багато в чому не схожим на інших. Чи можете Ви сказати, як скеровує він Ваше життя, наприклад, якісь речі робить першочерговими, а якісь – незначущими тощо? Або проілюструвати цю думку на прикладі інших служителів Музи, своїх колег зокрема? А може, це вже застаріле уявлення, і творча особистість нині – звичайна собі людина, просто “професіонал у володінні словом”?

– Звичайно, потрібно ще дещо, крім професійного володіння словом. У мистецтві – це здатність тонко відчувати найменші порухи душі, розрізняти безліч відтінків, співпереживати і занурюватися в почуття. Вважаю, що в кожній людині є якийсь талант, але не всім вдається його розпізнати й розвинути. Далеко не кожен ставить перед собою таку мету. Таким чином, митцеві доводиться постійно жити у світі емоцій, уявлень, образів, переживань, і це приваблює, бо відповідає природі його душі. Можливо, для когось таке життя обтяжливе, але творча людина інакшого не знає. Водночас для неї надзвичайно важливі такі речі, як свобода й ідеал. Якщо реальне життя більш-менш узгоджується з ними, то митець самореалізовується, якщо ж ні – переживає духовну кризу і навіть трагедію. Історія знає чимало прикладів, чим це все може закінчитися, не буду повторюватися... Творча людина завжди перебуває у вимірі духовної незалежності від буденного світу й фактичної, добровільно обраної, залежності від мови, культури, історії, реалій життя свого народу, для цього вона, власне, і творить, і живе.

– Хочу сказати про своє сприймання Вашої поезії. Вона для мене – дивовижна, і це мовлю не заради красивих слів чи компліменту. Погодьмося, що вірші – і сьогодні, й завжди – читає не кожен, а той, хто береться за них, мабуть, чогось очікує. Так-

от у Ваших текстах є все те, що я люблю: вишукане, виплекане слово, думка, філософія, почуття, рух, ритм, гра, подивування, образність... Про образність можна було б говорити окремо і багато. Взагалі, здається, що у Ваших віршах, навіть у цілій книзі – один “мегаобраз”, наскільки все, про що пишеться, злите воедино, перетікає одне в інше... Отака злотованість художнього світу, яка відображає монолітність світогляду митця і всеїдність світу довколишнього, на мою думку, ознака не просто таланту, а Дару – бачити основи суцього, вловлювати закони доцільності та гармонії. Це ознака мудрості людини. На такі твори не часто натрапиш. І тому для мене Ваші вірші – як свято, від них справді отримуєш втіху духовну, замилювання, насолоду. А як Ви, авторка, себе оцінюєте? Як відбираєте муки творчості й терзання самокритики? Запитую про це ще й тому, що хотілося б мати значно більше Ваших книг, а їх поки що тільки дві?

– Дякую за гарні слова й високу оцінку моєї творчості. Насправді, кожному авторові приємно, коли його хоч якоюсь мірою розуміють, і надзвичайно прикро, коли перекручують, домислюючи щось таке, про що ти й не думав, чого і не міг собі уявити... Коли йдеться про мої вірші, то я відразу бачу, відбувся твір а чи ні. Чи буду я працювати над ним далі, чи залишу якийсь єдиний рядок, чи не залишу нічого. Першим у мене виникає емоційний образ вірша, потім я шукаю слова. Буває, що цей

Для мене важливо, щоб кожна книга мала своє неповторне обличчя, а це відбувається тоді, коли проходить певний час, змінююсь я, змінюється і творчість. Не бачу сенсу клопувати “Солом’яного коня” чи “Непрочитані сні”, нова книга буде іншою.

образ довго не знаходить словесного вияву. Час від часу я можу до нього повертатися. Звичайно, під час цього пошуку переживаю і так звані муки творчості, і терзання самокритики...

потім легко ввійти в той самий стан душевного піднесення: коли думки та образи максимально сконденсовані, чуття і свідомість переповнює та сама словесно-образна стихія, бажаючи вивільнення... Однозначно, твори

– Поставлю, можливо, нехитре запитання, але що для Вас головніше в процесі творення: особливе душевне піднесення (натхнення, настрій), інтелектуальний чи емоційний поштовх, потреба звільнитися від словесно-образної стихії, яка заповнює чуття і свідомість, усвідомлення письменницького обов’язку говорити з читачем або що?

– Важливо все, але превалює саме інтелектуальний чи емоційний поштовх, ідея, яка виникає внаслідок осмислення духовного досвіду. Уже

набувають іншого звучання, коли знаходять свого читача; як би хто не говорив, письменницька праця має сенс лише тоді, коли є читач.

– Ви – наймолодший в Україні очільник обласної письменницької організації. Пригадайте свої відчуття 7 квітня 2005 року, коли взялися – тендітна, юна – перти такого плуга. Які це були роки для Вас? Чого більше від них – утіхи чи жалю, позитиву чи розчарування?

– Звісно, позитиву більше. Саме в Спільці я надзвичайно багато чому навчилася і щодня продовжую вчитися, зустріла тих, хто став друзями і прикладом для мене. Доводилося відразу застосовувати свої знання на практиці, бачити рівень своєї компетентності й усвідомлювати, над чим ще варто працювати. Але страху не було і немає. Якщо не боятися відповідальності й не намагатися “підлаштуватися під всіх і все”, якщо ставити задачі й думати, як досягти результату, а не чому нічого не вийде, якщо поважати оточуючих, вчитися в них, бачити перспективу, шукати нестандартні рішення й не опускати руки, навіть якщо не все йде так, як хотілося б, то робота в громадській організації, а до того ж такій, що відповідає твоїм захопленням, дає великі перспективи для особистісного розвитку.

– Хотілось би, як мовиться, з перших уст коротко проінформувати наших читачів про те, що становить собою сьогодні Полтавська обласна організація Національної спілки письменників України, чим живе, яку має структуру, які питання вирішує, як визначає свою роль у житті літераторів і суспільства.

– Сучасні досягнення членів Полтавської обласної організації Національної спілки письменників України, яка офіційно бере свій початок від 1956 року, безперечно, багато в чому визначені духовно-мистецькими надбаннями попередників. Серед них: Леонід Бразов, Федір Гарін, Володимир Заліський, Михайло Казидуб, Петро Мостовий, Тарас Нікітін, Петро Ротач, Григорій Терещенко, Надія Хоменко, Яків Шутько, Олесь Юренко та інші. Нині ПОО НСПУ має понад 30 своїх представників. Цікаво, що найстаршому з митців – близько 90, наймолодшому – 25 років. Своєрідна традиція національної літератури – зрі-

лість таланту і його викристалізація, мудрість і молодість існують в одній часовій площині, зв'язуючи нерозривно минуле й майбутнє. Це нормальне співжиття представників різних поколінь, яке забезпечує збереження кращих надбань і відкритість до нових творчих пошуків.

Членами НСПУ сьогодні є такі наші кра-яни: Наталія Баклай, Леонід Вернигора, Лідія Віценья, Олександр Галіцин, Анатолій Гальченко, Олена Гаран, Олег Головка, Юрій Дмитренко, Володимир Ейсмонт, Віра Казидуб, Олексій Кацай, Микола Костенко, Наталія Лапіна, Юлія Маноїленко, Іван Маценко, Володимир Мирний, Олександр Міщенко, Ігор Моїсеєнко, Костянтин Наріжний, Іван Нечитайло, Людмила Овдієнко, Сергій Осока, Раїса Плотникова, Володимир Плювако, Лю-

бов Пономаренко, Дарина Риженко, Анатолій Сазанський, Віктор Семеняка, Інна Снарська, Микола Степаненко (Селецький), Павло Стороженко, Володимир Тарасенко, Наталка Фурса, Наталія Харасайло і Володимир Шкурупій.

Полтавська обласна організація НСПУ – потужна, потенційно сильна художня система, де не втрачає оригінальності мистецький індивідуум. Попри всі труднощі політичного, соціального і культурного життя, вона продукує нові твори, продовжуючи добрі духовні традиції й освоюючи нові мистецькі обшири. Вона спрямована в майбутнє і творить його.

– Думаю, висловлю думку багатьох інтелігентів Полтавщини, а зокрема вчителів, творчої молоді, що під Вашим “письменницьким” керівництвом помітно поживалося літературне життя краю, з'явилися цікаві мистецькі акції, конкурси, видавничі проекти, більш осучаснився “почерк” полтавських авторів, культивується юна сила. Розкажіть детальніше про якісь із цих епізодів життя і діяльності ПОО НСПУ.

– Постійно відбуваються презентації книг полтавських письменників, творчі зустрічі, не тільки в приміщенні Спілки, а й у педагогічному університеті, інституті післядипломної освіти педагогічних працівників, обласній бібліотеці імені І. П. Котляревського.

У районах, де є спілчанські осередки, ведеться помітна робота, наприклад, у Лубнах активно працює літературне об'єднання імені Олесь Донченка під керівництвом Олександра Міщенко.

Полтавщину на запрошення обласної організації НСПУ відвідали Василь Шкляр, Михайло Слабошпицький, Світлана Короненко, Станіслав Бондаренко, Володимир Шовкошитний, Віктор Баранов, Леся Степовичка, Ніна Гнатюк, Валерій Герасимчук, Леся Ставицька, Сергій Пантук, Андрій Курков.

Минулого року в Лубнах відбулися виступи з нагоди присудження премії “Глодоський скарб”, заснованої лауреатом Шевченківської премії Григорієм Гусейновим. Премією був відзначений Кость Москалець. У цих заходах брали участь Віктор Неборак, Лариса Масенко, Тарас Компаніченко. Особливою подією став приїзд до Лубен неперевершеної Емми Андіївської. Наша колега, член НСПУ і режисер Інна Снарська, яка була присутня на зустрічі, зробила прекрасне інтерв'ю з Еммою Іванівною, котре лягло в

основу авторського фільму.

Щороку за підтримки обласного управління культури ПОО НСПУ проводить обласний конкурс молодих літераторів “Собори душ своїх бережить”, який відкриває нові несподівані імена. Проведення його присвячуємо пам'яті Олесь Гончара, чийе життя тісно

пов'язане з нашим краєм. Аби наблизитися до розуміння цієї постаті, досягнути значення залишеного Гончаром літературного спадку, переможців нагороджують у селі Суха Кобеляцького району, де Олесь Терентійович любляв зустрічати Зелені свята. Працювати з конкурсантами завжди допомагають Сергій Осока і Павло Стороженко.

Уже кілька років видаємо альманах молодих полтавських авторів “Острови”, 2010-го він вийшов за фінансової підтримки ГО “Наш дім – Полтава”.

Микола Костенко і Володимир Тарасенко опікуються виданням літературного журналу для дітей і юнацтва “Діє-слово”. Щорічні літературно-мистецькі пленери об’єднують молодих авторів, спільна праця над вдосконаленням літературної майстерності, цікаве і змістовне спілкування зазвичай переростає в міцну дружбу.

До 55-річчя ПОО НСПУ збираємо матеріали для чергового випуску альманаху членів обласної організації “Біла альтанка”.

Ми зіткнулися з тим, що не встигаємо надавати консультації всім бажаним, на засідання літературної студії приїжджають люди з віддалених районів, є постійний інтерес. Тому наступною інновацією стане розробка, апробація і впровадження навчального курсу для викладачів-мультиплекаторів (нова спеціалізація у світовій практиці освіти дорослих: викладач, який володіє широким спектром соціальних, педагогічних, професійних і психологічних навичок і займається тиражуванням спеціально розроблених навчальних курсів, спрямованих на конкретну цільову групу), які будуть працювати у філіях літературного об’єднання “Полтавські джерела” в кожному районі.

Зараз Полтавська обласна організація НСПУ є партнером Представництва німецької неурядової організації “Німецьке об’єднання народних університетів” (DVV International) в Україні. У Німеччині навчання впродовж усього життя надзвичайно популярне. Народні університети фінансуються державою, навчальні курси орієнтовані на освітні потреби, які є в суспільстві.

– Ви буваєте на багатьох письменницьких форумах, активно спілкуєтеся з колегами з різних областей України, тож можете порівняти літературне життя Полтавщини й інших регіонів. Що в нас варто розцінювати як здобуток, а над чим мусимо працювати чи навіть із ним боротися?

– Важко робити подібні узагальненні, спираючись на своє суб’єктивне сприйняття. Тут необхідні серйозні дослідження, які об’єктивно покажуть, чим живе нинішня літературна Україна. Без таких відомостей важко уявити перспективи розвитку Спілки. У кожній області абсолютно різна ситуація, вона зумовлена і регіональними культурними

особливостями, і традиціями, які склалися роками, і взаєминами між Спілкою й органами влади, адже те, скільки коштів з обласного бюджету одержує організація, суттєво впливає на її діяльність. Складні матеріальні обставини, в яких нам доводилося опинитися, змусили мобілізувати всі ресурси, шукати партнерів, підвищувати організаційну спроможність. Не виходячи за рамки статутної діяльності, ми значно розширили сфери праці, наприклад, засобами мистецтва здійснюємо правову освіту молоді. Вже 5 років наша організація є регіональним партнером Міжнародного фестивалю документального кіно про права людини. За допомогою синтезу різних видів мистецтв прагнемо вирішувати злободенні суспільні проблеми.

Думаю, ми можемо поділитися позитивним досвідом щодо роботи з молодими авторами, організації і проведення мистецьких акцій, літературних пленерів, видання колективних збірок. Ми постійно організуємо зустрічі з письменниками з інших областей. Такі зустрічі збагачують літературне життя регіону. Хотілося б поживати ці культурні обміни, щоб наші літератори також могли презентувати свої твори в інших містах, а для цього потрібно налагодити партнерські зв’язки між обласними організаціями, це, знову-таки, допоможе сформувати єдиний інформаційний і культурний простір, а в перспективі заявити про себе у світовому контексті.

– Мушу прямо поставити запитання, яке цікавить сьогодні багато кого з громадян, передовсім шанувальників красного письменства. Що Ви скажете про колапс, який переживає НСПУ в останні роки, причому і за попередньої влади, і за теперішньої... Чи не є це свідченням того, що вона в старому форматі вичерпала себе і мала б оновлюватися, “омолоджуватися” більш відповідно до духу часу та афішованого повсюдно в нас європейського мислення? Або ж, може, проблема в неадаптованості “менедж-

менту”, не вельми професійному керуванні Спілкою? Чи в конкретних людях? Чи, взагалі, усе так і мусить бути, як є, і що гірше українському письменникові (і читачеві, звісно), то йому краще? А книжково-видавничої політики Українська держава як не мала, так і не має, і ніхто її не любить, навіть не закликає до цього... Питання, питання... А відповіді дає саме життя, демонструючи кризу духовності, особливо болюче спустошення душі молодій людині, яка часто в безвиході вдається до речей фатальних... Митці мали б творити альтернативу сусільній агресії, закладати моральний фундамент і соціуму, і владі, відповідати високому статусу еліти...

– Як людина, яка постійно працює з творчою молоддю, не маю жодних ілюзій щодо того, що “омолодження” обов’язково означатиме покращення. Як показує практика, сотні молодих митців, прийнятих до Спілки, жодним чином себе не проявляють. Бо недостатньо прийняти їх до лав НСПУ, потрібно залучити до спільної діяльності, дати необхідні знання з менеджменту творчої спілки та промоції книги й культурних подій, показати можливості здійснення цікавих і корисних соціальних проектів, допомогти створити середовище для спілкування. Мотивувати і показати перспективу. Інакше діяльність залишиться на аматорському рівні і призведе до розчарування у власних можливостях та в можливостях організації в цілому. Нині я хочу узагальнити організаційний досвід нашої організації

і опублікувати його окремим посібником, спираючись на який, керівник літературної студії в районі, виші або школі зможе організувати роботу з творчою молоддю, спрямовану на результат. Ми вже маємо позитивний досвід співпраці літераторів різних поколінь, гостями літературної студії “Полтавські джерела” були Сергій Осока, Інна Снарська, Наталка Фурса, Микола Костенко, Павло Стороженко, Анатолій Гальченко, Іван Нечитайло... Цей діалог між початківцями і вже відомими письменниками надзвичайно важливий. На жаль, здебільшого маємо приклади, коли втрачається спадкоємність поколінь і, як наслідок, губиться важливий досвід духовного життя, люди старшого віку замикаються в собі, змушені жити минулим. А молодь ігнорує ідеали й авторитети, живучи виключно днем сьогоднішнім.

Національна спілка письменників України – організація з визначною історією, вона об’єднує по-справжньому талановитих і цікавих авторів. В історії вже був етап, коли руйнували “до основанья, а за тем...”, тому мені трохи дивно чути розмови про те, що Спілка віджила і повинна зникнути. Хоч зруйнувати значно легше, ніж шукати шляхи подолання труднощів і створювати позитивний імідж.

Реформи і так званий ребрендинг потрібні. Але перш ніж їх розпочати, потрібно всебічно вивчити ситуацію, розробити стратегію подальшого розвитку, вивчити ризики і ресурси, підготувати фахівців, одним словом, докласти зусиль.

– *Перейдімо до речей простіших. А кого Ви любите читати? Хто для Вас цікавий у сучасному літературному процесі України, світу? Які мистецькі тенденції привертають увагу?*

– Нині я більше читаю прозу, серед улюблених українських авторів Валерій Шевчук, Василь Шкляр, Григор Тютюнник, серед полтавців-сучасників особливо подобаються новели Любові Пономаренко і Володимира Шкурупія. Безумовно, відчуваю помітний світоглядний вплив Германа Гессе, Мілорада Павича, Мілана Кундери, Габрієля Гарсія Маркеса, Умберто Еко, Михайла Булгакова. У поезії – Богдан-Ігор Антонич, Марина Цвєтаєва, Райнер Марія Рільке, Федеріко Гарсія Лорка, Оксана Забужко, Василь Герасим'юк, Віктор Кордун... Список значно довший.

– *Чи не думали зайнятися літературною критикою, адже, наскільки мені відомо, Олена Гаран – це відмінний редактор, глибокий знавець та інтерпретатор вірша?*

– Безумовно, це цікава діяльність, редакторська робота була дуже корисною для мене на певному етапі: з одного боку, вчишся аналізувати, а з іншого – вловлюєш закладену в тексті емоцію. Мені подобається працювати з текстом, але зараз пріоритет – власні твори.

– *Як Ви вважаєте, чого не вистачає сучасному українському літераторові для повноцінної творчої реалізації? Або що заважає йому? Маю на увазі речі суспільні, об'єктивні.*

– Коли йдеться про самореалізацію митця, то на перше місце я ставлю саме особистісні чинники, а вже потім суспільні. Можна багато говорити і про не той час, і про не ту країну, але хто скаже, який час і яка країна є ідеальними для творчості? Мені подобається наступне твердження: “Не та країна, не ті люди, не той час – будь прикладом!” Творча реалізація, особисто для мене, – це не стільки мета, скільки процес, тривалістю в життя. Життя постійно підкидає завдання, які потрібно вирішувати, і вирішувати творчо. Я знаю багатьох успішних людей серед українських письменників, про-

сто на певному етапі потрібно визначитися, що для тебе головне.

Кожному щось заважає, питання в тому, як людина до цього ставиться, чи схильна шукати когось, хто винен, на кого можна перекласти відповідальність, прикриваючи власну бездіяльність і лінь. Скажу краще, які фактори, на мою думку, сприяють творчій реалізації. Це талант, праця, самоповага, налаштування на позитив, здатність критично до себе ставитися, готовність до нестандартних рішень, вміння визначати мету і досягати її. Але повертаючись до ситуації в цілому, варто зазначити, що сьогодні культурний та інформаційний простір стрімко змінюється. За нових умов потрібні нові підходи, які поки що не вироблені. Робота творчих спілок, клубів, студій, як правило, відбувається безсистемно, без чіткого бачення перспективи й розуміння ситуації в культу-

ри. Як між організаціями, так і між окремими митцями не налагоджені співробітництво й комунікація. Більшість культурних подій носять локальний та регіональний характер і не можуть суттєво вплинути на загальну картину в країні.

– *Припустімо, що Вам випаде ще кілька років стояти біля керма ПОО НСПУ. На що спрямували б свої сили, що для Вас цікаве, важливе, перспективне в цій справі?*

– Продовжуючи тему, розпочату в попередньому запитанні, скажу, що, незважаючи на те, чи випаде мені бути очільницею ПОО НСПУ наступні три роки, чи ні, свою діяльність як її член буду спрямовувати на системні дослідження сьогоденної культурної ситуації, вивчення кращого досвіду – українського

та зарубіжного, пошук нових підходів і стратегій роботи Спілки, покращення її іміджу й організаційної спроможності. У планах – відкриття в районах області філій літературного об'єднання “Полтавські джерела” і налагодження їхньої роботи, а для цього потрібно розробити навчально-методичну базу, знайти ініціативних і дієвих людей, навчити їх. Це дасть можливість на базі районних студій постійно проводити зустрічі письменників-полтавців та гостей з інших областей із читачами, поживавить культурне життя, сприятиме інформуванню та встановленню зворотного зв'язку між літераторами й аудиторією. Таким чином ми зможемо широко популяризувати книги полтавських авторів.

ролі і не мрію окремо як письменниця, жінка чи громадський діяч. Речі, на перший погляд протилежні, не входять у мені в конфлікт, а, скоріше, доповнюють одна одну. Будь-яка якість в людині може працювати як на позитив, так і негатив. Я намагаюся не жити мріями, а йти за ними, намагаюся залишати за собою право змінювати свої мрії, доповнювати, розвивати, а іноді й відмовлятися від них, щоб не стати їхньою заручницею. Наслідки творчості для мене не вимірюються кілограмами томів чи величиною гонорарів: коли я пишу, то про це не думаю; найважливішим є той момент, коли відчуваєш – вдалося! Те, кому, де, за скільки можна запропонувати книгу – інше важливе питання, це теж творчість, але в іншій галузі.

– А мрії знаної письменниці Олени Гаран і приємної, цікавої, діяльної людини, привабливої жінки Олени Гаран, як правило, співпадають чи подеколи відрізняються? Чого хотілося б досягнути принаймі у творчості?

– Я передовсім людина. Сподіваюсь, що цілісна і, маю надію, – багатогранна. Я не граю

– Щиро вдячна Вам за цю змістовну й відверту розмову. Традиційно митцеві бажають натхнення, а я ще хочу додати, щоб підґрунтям для нього ставало якомога благодатніше виповнення Вашого життя всіма тими справами, до яких кожен із нас покликаний у цей світ!

ПРЕЗЕНТУЄМО НОВЕ ВИДАННЯ

Ізарський Олекса. Віктор і Ляля: Повість/Олекса Ізарський. – Полтава: Дивосвіт, 2010. – Вид. 2-е. – 136 с.

Художньо-біографічна повість відомого полтавського письменника, який мешкав у Німеччині, а потім у США, вперше друкується в Україні. Книгу підготували до друку Володимир Рінг (США, матеріальна підтримка) та Алла Ротач (Полтава, автор проекту). Це четверта книга Олекси Ізарського (Олексія Мальченка), видана в Полтаві.

Для широкого кола читачів.

